

TEZA:

Wykluczone jest wyłączenie sędziego, gdy znajomość między nim a stroną miała charakter tylko służbowy, a więc nie miała pogłębionego charakteru i nie była nacechowana emocjonalnie. Brak jest w niniejszej sprawie jakiegokolwiek elementu nacechowanego emocjonalnie, który uzasadniałby istnienie okoliczności powodujących uzasadnione wątpliwości co do bezstronności sędziego. Działanie Obwinionego ma na celu jedynie doprowadzenie do przedłużenia postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym aby doprowadzić do przedawnienia karalności czynów, które są przedmiotem oceny przez Sąd.

WO – 160/20**POSTANOWIENIE**

z dnia 7 grudnia 2022 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie**w składzie:**

Przewodniczący: S WSD Tomasz Jankowski - sprawozdawca

Sędziowie: S WSD Tomasz Prokopiuk

S WSD Michał Rajski

Protokolant: Piotr Ciepiński

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 7 grudnia 2022 roku

wniosku obwinionego D. P. o wyłączenie Przewodniczącego składu orzekającego w sprawie WO-160/20

postanawia:

1. oddalić wniosek o wyłączenie Przewodniczącego składu orzekającego K. G.,
2. kosztami postępowania obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych.

UZASADNIENIE

Na rozprawie w dniu 7 grudnia 2022r. przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym radca prawny D. P. w piśmie datowanym na dzień 7 grudnia 2022r. złożył wniosek o wyłączenie

Przewodniczącego sędziego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego K. G. Powodem wyłączenia sędziego zdaniem obwinionego było złożenie przez niego pozwu o naruszenie dóbr osobistych skierowanego przeciwko przewodniczącemu sędziemu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego K. G.

Wniosek został złożony na podstawie art. 41 § 1 kpk w zw. z art. 74 (1) ustawy o radcach prawnych, zgodnie z którym sędzia ulega wyłączeniu jeśli istnieje okoliczność, która mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie.

W orzecznictwie i w doktrynie, że powodem wyłączenia sędziego w trybie przewidzianym w art. 41 § 1 KPK mogą być sytuacje wskazujące na trwałe powiązania personalne między nim a stroną lub jej przedstawicielem typu: przyjaźń, zbieżność lub rozbieżność interesów, jak i okoliczności niemające charakteru opisanego wyżej stosunku osobistego, lecz będące mimo to tego rodzaju, że mogłyby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności np. uzewnętrznienie przez sędziego swego poglądu na sprawę przed wydaniem orzeczenia i to zarówno w wypowiedzi na sali sądowej, jak i poza salą, czy też uprzednie orzekanie w sprawie w kwestii incydentalnej jeżeli sędzia wyrobiwszy sobie pogląd w tej sprawie nie jest w stanie zachować obiektywizmu rozpoznając sprawę w jej zasadniczym przedmiocie" (por. post. SN z 8.3.2012 r., SNO 10/12, opubl. Legalis). Nie ulega wątpliwości, że na gruncie niniejszej sprawy nie zachodzą żadne okoliczności personalne ani inne, które mogłyby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności. Warto również nadmienić, że: "ocena czy dana okoliczność uzasadnia wątpliwość co do bezstronności sędziego winna być dokonywana z perspektywy postronnego obserwatora. Wykluczone jest wyłączenie sędziego, gdy znajomość między nim a stroną miała charakter tylko służbowy, a więc nie miała pogłębionego charakteru i nie była nacechowana emocjonalnie. Sędzia może złożyć wniosek o wyłączenie od rozpoznania sprawy tylko wtedy, gdy istnieją do tego uzasadnione powody, a nadużywanie instytucji wyłączenia jest niedopuszczalne" (wyr. SA w Krakowie z 7.12.2015 r., ASD 9/15, KZS 2016, Nr 4, poz. 33). Brak jest w niniejszej sprawie jakiegokolwiek elementu nacechowanego emocjonalnie, który uzasadniałby istnienie okoliczności powodujących uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego. Podkreślenia wymaga, że obwiniony sam inicjuje przeciwko sędziom orzekającym w jego sprawie postępowania karne, cywilne czy dyscyplinarne, aby w toku dochodzenia dyscyplinarnego móc je wskazywać jako okoliczności uzasadniające wyłączenie sędziów. Ma to na celu jedynie doprowadzenie do przedłużenia postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym aby doprowadzić do przedawnienia karalności czynów, które są przedmiotem oceny przez Sąd. Takie zachowanie stanowi nadużycie przysługującego obwinionemu prawa i nie zasługuje na ochronę.

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70(6) ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.